

INWIJDING IN DE WERELD

14 maart 1975

Goedenavond, vrienden.

Het zal u bekend zijn dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. U denkt dus zelf na. Ons onderwerp werd door uzelf indertijd voor deze bijeenkomst gekozen en draagt de titel:

INWIJDING IN DE WERELD

Men kan deze titel op twee verschillende wijzen opvatten: je kunt uitgaan van de inwijdingen zoals die op de wereld bestaan hebben en nog bestaan, terwijl je daarnaast kunt trachten te begrijpen wat er achter die wereld aan werkelijkheid bestaat. Men kan dan stellen dat een mens die naar deze werkelijkheid toeleeft, een inwijding in de wereld ondergaat. Ik zal trachten iets van beide aspecten van inwijding in de wereld te tonen. Maar allereerst wil ik toch wel beginnen met enkele meer historische aspecten van de inwijding met u te bespreken.

Ik doe dit niet zonder redenen. Inwijding is een heel mooi woord, maar er werden en worden wel vele verschillende dingen onder verstaan. In de periode dat de mensen voornamelijk sjamanistische natuurverering en voorouderverering kenden, bestond de inwijding ook reeds. Zij was toen echter voornamelijk een aan anderen overdragen van bepaalde geheimen. De sjamaan kende de procedures die nodig waren om een trance te bereiken, wist ook iets van geneeskunde en kruiden af, al stelde hij als dokter niet veel voor. Maar ja, de mensen kenden toen niets beters. Wanneer een sjamaan een opvolger nodig had, koos hij deze zelf. Aan deze leerling bracht hij — indien hij ervan overtuigd was dat deze capabel was — zijn geheimen, dus alles wat hijzelf geleerd en ontdekt had, over.

Deze wel zeer persoonlijke inwijding was toen ook zeer normaal, want grote godsdiensten en instituten van priesterorden bestonden toen nog niet. Zo langzaam maar zeker kwamen er meer mensen die begrip kregen voor het contact met iets wat wij bij gebrek aan beter hogere geesten zullen noemen. De Atlantiërs speelden hierbij een grote rol. Wat die geesten waren? De een noemt hen goden, anderen spreken over engelen, of zelfs de directe openbaring van de krachten Gods in een voor de mensen aanvaardbare vorm. Maar voor mij is dit alles koek van één deeg.

In die tijd begint de mens te begrijpen dat er een relatie bestaat tussen bijvoorbeeld de aarde en de zon. Men zag wat die zon betekende, maar vond gelijktijdig in zich een respons op een levende kracht die door die zon werd verzinnebeeld. Men leerde in zichzelf schouwen en leerde in de vroege vormen van meditatie en contemplatie antwoorden te verkrijgen op vragen die men zichzelf stelde. Ook slaagde men er wel in langs deze weg bepaalde aanwijzingen te krijgen.

Een van de eerste grote inwijdingsgroepen was die van de zogenaamde witte priesters. Zij brachten plantaardige offers en werden daarom in bepaalde kringen later wel Abelieten genoemd. Melchizedek, een representant van deze orde die ook in de Bijbel genoemd wordt, is aansprakelijk voor een andere aanduiding die in deze dagen nog veel gebruikt wordt, namelijk: de Orde van Melchizedek. Deze priesters offerden vruchten en bloemen aan de levenbrengende krachten, omdat zij van mening waren dat de mens, genietende van alle vruchten van de aarde, aan de aarde, de zon en de kracht die beiden in stand houdt, zoiets van hetgeen hij verwerft terug dient te geven. Zo maakt de mens aan zichzelf en alle mensen duidelijk dat hij werkelijk verbonden wil zijn met de bron van de levende kracht. Dit priesterschap kreeg navolging. En wanneer er eenmaal voldoende priesters zijn, krijg je als vanzelf te maken met kerken. Zoals je, wanneer je met profeten te maken krijgt, al snel iets ziet ontwikkelen wat je een theocratische

dictatuur kunt noemen. De waarden van de werkelijke inwijdingen worden hierdoor wat vertekend. Het is alsof de echte achtergrond van de inwijding — het beleven van de hoge kracht en het erkennen van de geheimen van de natuur — weggeschoven wordt. De priesters en ook de profeten worden meer en meer manipulators van volkeren. Macht en bezit gelden voor hen vaak meer dan de innerlijke waarheid.

Maar toch dienen de waarden ergens voort te bestaan. Er zijn mensen die dit beseffen en zich in de eenzaamheid terugtrekken om contact op te nemen met hogere krachten en na te denken over de raadselen van het leven. Zij treffen echter al snel gelijkgezinden aan, wisselen met hen ervaringen uit en komen ertoe meer in elkanders nabijheid te gaan leven. Zo ontstaan de inwijdingsscholen van de oudheid, waarover nu nog zo vaak wordt gesproken.

Een dergelijke school geeft onderricht aan hen die geschikt zijn bevonden, maar het lesrooster omvat vele zaken die volgens uw waardering eerder wetenschap omvatten dan geestelijke waarden. Om u een voorbeeld te geven: in de Thessalische inwijdingsschool, die later wel verkeerdelijk ook de heksenschool werd genoemd, leert men rond 6000 jaar voor het begin van uw jaartelling degenen die in deze gemeenschap aangenomen worden reeds schrijven en lezen van eenvoudige schriftvormen, waarbij men zowel een soort beeldschrift als een eenvoudig soort letterschrift leert hanteren. Verder onderwijst men het gebruik van kruiden en de wijze waarop men deze kan verzamelen. Ook het hanteren van bepaalde materialen wordt de leerling bijgebracht. Daarnaast krijgt eenieder een betrekkelijk uitgebreide opleiding in het verzorgen van verwondingen.

Naast dit alles leert men verder nog hoe men geesten kan oproepen, het maken en geven van orakels en alles wat verder met augury samenhangt. Alleen degenen die na dit alles nog steeds geschikt worden geacht, krijgen de opdracht in de eenzaamheid bij verschillende meesters te gaan dienen. Zij krijgen dan een opleiding in het gebruiken van bepaalde menselijke gaven die men nu paranormale kwaliteiten pleegt te noemen. Hierbij komt de leerling tot het beheersen van bepaalde vormen van telepathie, het gebruik van helderziendheid, helderhorendheid e.d.

Men meent nu mogelijk dat men volleerd is. Maar de meesters in deze school zoeken iemand uit: niet de beste leerling, maar iemand die aan minimumeisen kan voldoen doch waarmee zij zich het meest harmonisch kunnen gevoelen, aan wie zij hun eigen kennis, ervaring en vaak ook bepaalde bijzondere gaven overdragen. Een overdracht vindt plaats op het sterfbed van de meester. In die dagen is dat trouwens een gebruikelijke wijze van handelen en denken. Ook in de Bijbel zien wij hoe erfrecht in feite wordt overgedragen door handoplegging. Zeer duidelijk worden deze gebruiken in het verhaal van Esau, die zijn erfrecht verkocht voor een maal linzensoep. Ondanks deze overeenkomst met Jakob zou Esau toch stamoudste en hoofderfgenaam zijn geworden, wanneer hij maar de zegen van zijn vader had gekregen op diens sterfbed. Zijn broer weet hem echter ook hier door bedrog de prijs af te snoepen.

Op zich is dit niets bijzonders. Want ook in uw dagen geldt dat je op je tellen moet passen. Reken je op je rechten zonder meer, dan blijkt er altijd wel een handige jongen te zijn die jouw rechten tot de zijne maakt en je zonder mogelijkheden achterlaat. De zegen of andere uiting op het sterfbed geldt dus als enig wettige en mogelijke overdracht. Ook in de inwijdingsscholen meent men dat alleen zó gaven enz. kunnen worden overgedragen. Daarom geldt in de scholen dan ook dat een gekozen leerling met zijn meester samenblijft, onverschillig wat deze doet, tot hij sterft. Kort voor de meester zijn einde voelt naderen, zal hij beginnen zijn geheimen aan de leerling door te geven. Maar hun waarde kan alleen bevestigd worden door bepaalde gebaren. In de Thessalische school ging men daarbij zelfs zover dat de leerling de stervende meester op de mond diende te kussen om zo diens laatste adem en daarmee diens ziel en macht te ontvangen. Vanaf dit ogenblik gold binnen de gemeenschap de leerling als gelijk in rang aan zijn vroegere meester en kon diens voorrechten, bezittingen, plaats e.d. voor zich opeisen. Ik vertel u deze dingen om u enig denkbeeld te geven van hetgeen inwijding eens betekende. Zij brachten wel degelijk zuiver materiële kennis over, maar bleken daarnaast bepaalde, toen als magisch

beschouwde krachten en machten in een mens te ontwikkelen. Rond 4000 jaar v. Chr. treffen wij in Egypte meerdere beroemde inwijdingsscholen aan. De scholing van Isis en de school van Osiris werden als de meest belangrijke beschouwd.

In de school van Isis werden de mensen getraind in bepaalde vaardigheden. Men doceerde er bijvoorbeeld kennis van kruiden (genezende en andere), terwijl een groot deel van de tijd ook besteed werd aan iets wat men soms alchemie heeft genoemd, maar wat in feite voornamelijk neerkwam op het vervaardigen van kleurstoffen en cosmetica. Belangrijk was daarnaast dat in de school van Isis veel nadruk werd gelegd op het ontwikkelen van telepathische gaven, terwijl daarnaast paranormale geneeswijzen grote aandacht kregen. Vele priesters die later behoren tot de orde van Thoth of in andere tempels intreden, kregen in de Isisschool hun eerste opleiding en danken hun rang aan de daar verworven bekwaamheden als bijvoorbeeld hypnose en helderziende waarneming. De geneesheren — waaronder mensen die de mens hypnotisch weten te verdoven en helderzienden die optreden als diagnostici — vinden in de school van Isis hun eerste opleiding, of worden getraind door ingewijden van de school van Isis.

De school van Osiris daarentegen geeft vooral veel aandacht aan harmonie en leert deze in vele vormen uitdrukken en beleven. Men leert hier enkele mathematische principes, krijgt onderricht in de structuur, vorm, omvang en samenstelling van de aarde. Degenen die deze opleiding hebben gevolgd, vinden wij later vooral in de Amontempels, waar zij na de uitbreiding van deze leer tot een staatsmacht als het ware het leven van de mensen bepalen, omdat zij tevoren weten wat de Nijl zal doen in bepaalde jaren. Ook de priester-architecten volgen deze scholing. Geestelijk gezien gaat de nadruk vallen op geestelijke contacten, waaronder ook het contact met de doden. Men leert magie bedrijven en ritens ontwerpen.

Je zou m.i. kunnen zeggen dat de inwijdingen, zeker de lagere inwijdingen in de oudheid, een soort vakopleiding vormden, waarbij — omdat men in die dagen nu eenmaal magisch dacht — ook de magie vaak een grote rol speelde. Opvallend is dat zowel in de Isisleer als de Osirisscholing het meesterprincipe veel minder tot uiting komt dan bijvoorbeeld in de Aziatische en Europese inwijdingsscholen. Daarover wil ik echter niet spreken. Ik zou u zeker nog vele voorbeelden kunnen geven van stoffelijk dienstige, in feite vaak vroeg-wetenschappelijke opleidingen die in vele inwijdingsscholen werden gegeven. Maar dit lijkt mij niet van groot belang.

U weet nu wat een inwijding was. Het wezen was en is in feite een confrontatie (op welke wijze dan ook) met de geheimen van de wereld, het leven, het bestaan. Het feit dat bepaalde kruiden bepaalde kwalen genezen, is een groot en kostbaar geheim zolang niemand dit weet. Het feit dat de loop van de sterren en zelfs de gang van de dwaalsterren een vast ritme vertoont, is een groot geheim zolang maar niemand verder dit heeft opgemerkt. Dat je bouwkundig met bepaalde formules kunt werken om zo een goed bouwwerk te verkrijgen, is een kostbaar geheim zolang bijna niemand dit weet. In de inwijding worden geheimen bekendgemaakt die in vele gevallen alleen maar feiten behelzen die niet algemeen bekend zijn.

Kijk nu naar de wereld. U zult wel beseffen dat de menselijke kennis van het al in feite maar een klein eilandje van bewustzijn is in een oceaan van feiten waaraan de mensen eenvoudig voorbijgaan, omdat zij de betekenis daarvan niet beseffen of die feiten niet juist weten te interpreteren. Een inwijding in de wereld betekent dan ook voor de mens dat hij dingen leert zien die essentieel zijn in het bestaan, maar niet algemeen bekend waren. Wat ons brengt tot datgene wat ook in uw dagen van groot belang kan zijn voor mens en mensheid.

U leeft in een wereld die voor een groot deel voor u bepaald wordt door uw voorstelling en waardering der zaken. Om een vergelijking te nemen: je kunt je mogelijk voorstellen dat de bestuurders van Amsterdam, ondanks alle argumenten in andere richting, de metro voelen als een noodzaak, daar er reeds zoveel geld aan besteed werd dat je dit niet eenvoudig nutteloos

weg mag gooien. Tegenover hen staan de Nieuwmarkters die stellen: voltooi je plannen niet, gooi dat vele geld desnoods rustig weg, want wat wij hier hebben is ons meer waard.

Beiden hebben, gezien vanuit hun eenzijdig standpunt, gelijk. Maar kijk je verder dan je neus lang is, dan begrijp je ook dat het in wezen niet om de metro gaat. Wat zich hier afspeelt is iets geheel anders: het is een ter beschikking stellen van bouwrijpe grond aan belanghebbenden, waardoor die metro voor bepaalde groepen zo heel erg belangrijk is. Bij het ontwerpen van het metrotraject telde wel degelijk mee dat door de noodzakelijke kaalsloop gronden beschikbaar zouden komen die maatschappijen een mogelijkheid tot winstgevend exploitatie zouden geven waar deze nog niet bestond, en wel op een wijze die ook de inkomsten van de stad ten goede zou komen en de inwoners van die stad enige extra werkgelegenheid zou geven. Binnenskamers worden deze ontwikkelingen voorgesteld als feiten en harde noodzaak, ofschoon het verloop der ontwikkelingen zeker nog niet vastligt.

Maar ook aan de andere zijde is men allesbehalve realistisch. Wij hebben in feite in dit conflict te maken met twee met elkaar strijdige waanwerelden. De sentimenten van de Nieuwmarkt-mensen zijn niet altijd even gerechtvaardigd. Het was een mooie buurt, maar het waren zeker geen ideale woningen. Er zijn huizen waar bijvoorbeeld slechts een enkel toilet aanwezig is, zodat men enkele verdiepingen moet afdalen wanneer de nood stijgt. Wat mij niet bepaald praktisch of in overeenstemming met de huidige opvattingen omtrent goed wonen lijkt te zijn. Ergens zijn de argumenten van deze groep dan ook niet geheel zuiver wanneer zij stellen dat deze goede woongelegenheden moet blijven bestaan. Vooral bij de buitenstaanders kun je wel stellen dat hun houding meer door sentimenten of de behoefte zich tegen het gezag te keren wordt bepaald, dan door feitelijke kennis en overwegingen.

Maar ook de regeerders van de stad zijn niet realistisch wanneer zij stellen dat men nu eenmaal aan het project begonnen is, zodat men niets anders meer kan doen dan tenminste het nu begonnen deel af te maken tot het daarvoor geprojecteerde eindstation toe. Om maar een voorbeeld te geven: waarom moet dit metroproject nu met alle geweld geheel ondergronds gehouden worden? Indien men inderdaad het autoverkeer wil verminderen door daarvoor openbaar vervoer in de plaats te stellen, zo kan men grote delen ook bovengronds laten lopen, zeker tussen Nieuwe Markt en Centraal Station.

De oplossing van dit probleem, zowel als de oplossing van het gehele verkeersprobleem in de binnenstad van Amsterdam, is eenvoudiger dan men denkt. Maar geen van de betrokken groepen zal dit willen beseffen, omdat men dan het eigen standpunt zou moeten verlaten en het geheel op een andere wijze zou moeten bezien, daarbij rekening houdende met vele schijnbaar onbelangrijke factoren die men tot op heden eenvoudig verwaarloosd heeft, zo men zich al van hun bestaan bewust werd.

U kunt kennelijk dit voorbeeld volgen en vindt de stellingen niet onaanvaardbaar. Maar nu leeft u zelf in de wereld. U ziet de jachtigheid van de wereld, de strijd tussen de mensen. U zult in vele gevallen stellen dat het anders moet, dat dit niet zo behoort te zijn. Maar vraagt u zich weleens eerlijk en zonder vooroordeel of eenzijdigheid af hoe dit alles tot stand komt? De jachtigheid van zovele mensen komt voort uit het feit dat die mens geen werkelijk rustpunt meer voor zich in die wereld weet te vinden. Hij kan zich alleen verdedigen tegen de werkelijkheid die hij tracht te ontvluchten door illusies te scheppen en te herscheppen, zowel t.a.v. eigen belangrijkheid, de noodzakelijkheid of rechtvaardigheid van eigen daden, zowel als eigen geborgenheid.

Soms zegt men inderdaad reeds dat de problemen van deze tijd een gevolg zijn van een verkeerde mentaliteit. Maar daarmee ben je er nog niet: achter die mentaliteit ligt een gebrek aan contact met de krachten die rond die mens bestaan. Ik doel hiermede niet op de geest. Er zijn echter allerhande kosmische invloeden werkzaam op uw wereld. Er zijn veranderingen van

atmosfeer, lucht elektrische lading enz., waardoor het gedrag van de mensen verandert. De mens ziet wel de verandering van het gedrag bij anderen, maar beseft niet wat hiervan de oorzaak kan zijn en komt zo zelf eveneens tot een steeds sterkere afwijking van het eigen gedrag en een verlaten van eigen normen. Zou de mens de oorzaak van gedragsafwijkingen kennen en de regelmaat beseffen waarmee deze optreden, dan zou hij de oorzaak en gevolgwerkingen beter beseffen. Ken je deze eenmaal, dan is het mogelijk het gedragspatroon van de niet-bewuste mensen te overzien, terwijl men zichzelf op de veranderingen daarin kan instellen. Door het erkennen van dit alles zal men weten aan welke invloeden men ook zelf onderworpen zal worden. Hierdoor is men minder afhankelijk van niet-besepte invloeden en kan men zich desnoods voorbereiden daarop, zodat men meer beheerst leeft en juist kan streven.

Wanneer je een invloed ondergaat zonder je daarvan bewust te zijn, is het al heel moeilijk je daartegen teweer te zetten. Beseft je de invloed echter, dan zal zij wel blijven bestaan, maar je kunt ertegenin gaan, kunt eventueel de onredelijkheid van een bepaalde drang erkennen en een betere weg kiezen. Alle inwijding in de wereld heeft in de eerste plaats te maken met dit meer leven in de werkelijkheid en een beter begrijpen van de verschijnselen die rond je bestaan. Maar zij kan nooit alleen bestaan uit een aanvoelen zonder meer. Er behoort wel degelijk een mate van kennis bij. Dit betekent niet dat je alles wetenschappelijk dient te benaderen, maar het betekent wel degelijk dat je weten niet dient te verwerpen en je geheel mag baseren op aanvoelen alleen. Je moet feitenkennis hebben, de wetten en werkingen kennen zoals deze in je wereld een rol spelen. Daaraan toegevoegd moet je in staat zijn steeds meer invloeden te erkennen die in uw wereld worden verwaarloosd of te gering van betekenis worden geacht, maar die op het verloop der dingen wel degelijk invloed hebben. Je moet door de illusies heen gaan zien wat er werkelijk aan de hand is.

Wanneer je zover komt — en er zijn heel wat meer mensen die te enigerlei tijd in hun leven zover komen dan u zou denken — zul je ook ontdekken dat er ergens in je een hiaat is. Je kunt de samenhangen, hun regelmaat, de beïnvloedingen wel erkennen, maar er ontbreekt nog een bezielende gedachte, iets wat zin geeft aan het geheel. Je gaat dan op zoek naar de zin van alles. Niet van het leven in de eerste plaats, maar naar de zin van het gebeuren. Je zoekt samenhangen en zin. Daardoor kom je als vanzelf terecht bij filosofie, het occultisme, bijgeloof, ver doorgevoerde psychoanalyse mogelijk zelfs. En hier ontmoet je voor het eerst het menselijk niet-definieerbare. Er is in de mens een gebied waarvan men als mens ten hoogste kan zeggen dat het er is. Maar menselijk gezien is het meer een soort gat te midden van de menselijk besepte werkelijkheid. Wanneer je de psyche van een mens ontleedt en steeds meer alle beweegredenen en werkingen leert kennen, komt er zelfs voor de student van de psyche een ogenblik dat hij moet toegeven: "Hier zou iets moeten zijn, maar ik kan het niet bepalen. Ik kan ontdekken dat er iets is, ik kan dit gebied zelfs begrenzen, maar ik weet omtrent de aard ervan niets en daaromtrent kan ik ook niets gewaarworden. Het is als het ware een gat in mijn werkelijkheid."

Maar wanneer je als zoeker naar inwijding eenmaal zover gekomen bent dat je te midden van het bekende en kenbare dit hiaat gevonden hebt, dan beseft je ook dat je wel iets kunt aanvoelen omtrent de waarde en eigenschappen van het onbekende gebied. Je beseft dat je niets kunt omschrijven of bepalen t.a.v. dit onbekende gebied in jezelf, maar je beleeft het wel. Je beseft dat je met dit schijnbare 'niet' wel bepaalde beelden kunt verbinden op een voor jou bevredigende wijze, maar dat dit geen juiste beelden zijn, dat deze beelden niets zeggen omtrent dit gebied zelf. Tot zover kun je misschien langs alle wegen wel komen. Maar is dit punt eenmaal bereikt, dan zal de inwijding in de wereld in zijn meest moderne zin een rol gaan spelen. Je gaat zoeken in jezelf. De egotrip is het begin van alle bewustwording in dit verband. Je zoekt te begrijpen wat je bent en wat je doet, je tracht een reden te vinden voor alles wat je doet. Je stuit weer op diezelfde vaagheid. Maar omdat deze vaagheid nu met jezelf verbonden is, kun je haar eenvoudiger benaderen. Je vindt dan in jezelf een grondidee waaraan je nu bewuster vorm gaat geven. Het is in de meeste gevallen de vorm van een soort geloof. Daardoor kun je jezelf geheel aanvaarden en zelfs de werkelijkheid waarvan je deel bent verdragen. Je staat dan niet meer vijandig tegenover al wat bestaat of tegenover jezelf. Je kunt het aanvaarden zoals het is,

maar voelt nu een bevestiging van jezelf in die wereld te moeten zoeken en vinden. Zo kom je tot een aanvaarden van het geheel, ook dat andere wat zich aan het menselijk kenvermogen blijft onttrekken, zelfs wanneer het deel is van het eigen ik.

Zo ontstaat een zogenaamde harmonie. Je zou ook kunnen zeggen dat de persoonlijkheid open gaat staan voor telepathische rapporten. Want daarop komt het in feite neer. Vanaf dat ogenblik zul je steeds meer intuïtief denken en in toenemende mate ook intuïtief gaan reageren, zonder dat men zich daarom minder bewust is van eigen wezen en daden. Of dit dan een inwijding constitueert? Ja. Want door deze inwerkingen van een bewuste kracht van buitenaf — die evenzeer kan stammen van een mens die op aarde leeft, een meester in de geest, of een zeer hoge geest — wordt men zich steeds meer bewust van de werkelijkheden van het eigen leven. Er is sprake van een toevoeging aan het eigen besef, die reeds na korte tijd betekent dat de mens de kennis en wijsheid waarover hij tot dan toe beschikte op een andere wijze gaat hanteren. Er ontstaat niet slechts een ander wereldbeeld, maar de mens vindt nu ook andere mogelijkheden om iets in die wereld te zijn of tot stand te brengen.

Heb je dit bereikt, dan ben je eigenlijk reeds als mens veranderd. Niet dat je kunt zeggen dat zo iemand omgeturnd is. Want dit betekent alleen een veranderen van uiterlijkheden en maatstaven, zonder dat de persoonlijkheid zelf enige noemenswaardige wijziging ondergaat. Ten hoogste doet men de dingen nu links in plaats van rechts en verandert men ook de aanduiding van zijn bestrevingen in die zin. Of men gaat over van een bewust materieel streven naar een leefwijze die pseudo-vrij en niet-materialistisch is; een wijze van leven waarbij men de emotionele kanten van het bestaan meer nadruk geeft dan de mogelijkheden tot verwerving, zonder ooit af te zien van een toevoegen aan het ik van allerhande zaken en waarden die daarin niet thuishoren.

De verandering die ik bedoel betekent dat je voor anderen minder aantastbaar bent geworden in het leven, dat je minder behoefte hebt een persoonlijkheid te zijn of te worden in de ogen van anderen, omdat je je innerlijk meer zeker voelt. Het betekent verder dat je innerlijk bereid bent anderen te aanvaarden zoals deze zijn. Je bent meer jezelf in gedachte en daad, zonder ooit de behoefte te gevoelen je eigen waarden aan anderen op te leggen. In deze toestand krijg je de eerste aanvulling, zoals dit wordt genoemd. In uw dagen betekent dit confrontatie met lectuur, mededelingen, medemensen, waarbij dezen zelf onschuldig zijn aan alle inwijdingsimpulsen en bewust pogen tot inwijden. Voor u ligt in deze dingen een zogenaamde sleutel. U komt zo tot het overzien van samenhangen en het gebruiken van krachten op een wijze waardoor je je meer één gaat gevoelen met de werkelijkheid van het bestaan, die zo lang achter rationalisaties en interpretaties verborgen was gebleven. Je kunt meer en beheerst meer.

Vele mensen menen dat zij, wanneer zij eenmaal zover gekomen zijn met hun inwijdingen, toch wel iets bijzonders moeten zijn. Het vervelende voor hen die zo ijverig naar een dergelijke inwijding streven is echter wel het volgende: hoe meer je bewust wordt, hoe meer je in de menselijke zin van het woord tot niets wordt. Stel vergelijkend: een leek is gemeenlijk iemand die denkt dat hij heel wat is en kan. Een ingewijde is iemand die beseft dat hij nog niets is en niet veel kan, maar daarvoor in zich de hoop koestert dat hij ooit eens werkelijk iets zou kunnen worden.

Er ontwikkelen zich overigens in een mens tijdens deze periode wel degelijk paranormale kwaliteiten. Dat is eenvoudig niet op te houden. Want wat is paranormaal? Eenvoudig het hanteren van bestaande krachten en wetten op een wijze die anderen nog niet kennen of gebruiken. Zeker, gaven ontwikkelt men wel. Maar je gebruikt die dan niet meer zoals je dit nu graag zou willen om duidelijk te maken wie en wat je bent. Je zult een ander mogelijk dan paranormaal genezen, maar dan wel zo dat je in feite het doet voorkomen of je er weinig of niets mee te maken hebt. Willen anderen je toch eer bewijzen daarom, dan reageer je met een: "Laat mij a.u.b. met rust, ik ben niets bijzonders..." Men heeft vooral de behoefte anderen zoveel mogelijk in hun eigen waarden te laten en gelijktijdig stil je eigen gang te kunnen gaan. Je wordt

innerlijk stiller, zoekt meer de essentie van alle dingen te beleven. En zelfs in deze tijd kun je dan werkelijke inwijders ontmoeten.

Toch is het niet meer zoals vroeger, toen inwijders u geheimen influisterden. Het is eerder een overdragen van een deel van hun eigen geestelijk vermogen of hun eigen geestelijke kracht. Vergelijkend: een ingewijde is een broodgist. Wanneer de inwijder naar u toekomt en u in wil wijden, dan breekt hij een stukje van die gist af en geeft het aan u om het bij de inhoud van uw eigen persoonlijkheid te voegen. Het is duidelijk dat hierdoor uw eigen persoonlijkheid in gisting komt, een omzetting ondergaat. En zoals deeg dat met gist gemengd wordt uiteindelijk zelf geheel tot gist kan worden, zo neem je de waarden van de ander over zonder jezelf daarin te verliezen. Dan ben je ingewijd en bezit je ook het vermogen een deel van jezelf aan anderen te geven, zonder daarbij zelf minder te worden of ook maar iets van de essentie van je eigen wezen te verliezen.

Inwijding in de wereld is dus in feite een vorm van reëel denken. En dat is nu juist iets waar de meeste mensen in uw wereld sterk op tegen zijn. Wanneer u zegt dat het geen verschil uitmaakt of iemand beweert politiek links dan wel rechts te zijn, doch dat het zijn optreden alleen is waardoor bepaald kan worden of hij een fascist is dan wel een democraat, neemt men u dit zeer kwalijk. Dan roept men onmiddellijk uit dat men bijvoorbeeld deze rechtse fascist niet kunt vergelijken met hetgeen dat helaas noodzakelijk is om de linkse revolutie tot stand te brengen of omgekeerd. Maar het wezenlijk verschil tussen links en rechts in de politiek ligt alleen in het uniform dat men draagt en de wijze waarop men voor zich een verontschuldiging vindt voor alles wat men anderen aandoet.

Een realist redeneert: "Ik heb geen kerk nodig om God te vinden. Want indien ik God alleen in die kerk kan vinden, is hij niet machtig genoeg om de wereld te regeren. Indien God overal is en alles beheerst, waarom zou ik dan naar een kerk gaan en binnen een gebouw en vol riten net doen of hij eerst nu met mij is?" Dan worden zelfs autoriteiten vaak nijdig. Begrijpelijk, want een dergelijke instelling is gelijktijdig schadelijk voor de opbrengst van de collectebus en hun aanzien.

Zo men stelt dat deze wereld een economie heeft, zal de meer bewuste onmiddellijk reageren: "Dit is niet juist. Economie berust op de illusie dat je meer voort moet brengen dan je in feite nodig hebt en dat je meer moet verbruiken dan je eigenlijk in vrede en rust kunt verteren." Zegt men dat men zich moet bewapenen om de vrede te handhaven, zo stelt de bewuste: "Indien het innerlijke van het systeem dat men meent te moeten verdedigen werkelijk zo goed is als men voorgeeft, heeft men geen wapens nodig om het te doen zegevieren. Laat de vijand je dan maar overwinnen. Het kost je mogelijk enige onaangenaamheden, maar voor je het weet leeft deze vijand volgens de juiste principes. En wanneer je beweert die te willen verdedigen, heeft het dus geen zin je te bewapenen en je druk te maken." Niemand zal u dergelijke uitspraken in dank afnemen. Eerder zal men honderden argumenten aanvoeren om het eigen standpunt aanvaardbaar te maken. Want het is voor de doorsnee mens niet begrijpelijk dat een ander door de uiterlijkheden heen kan kijken en zo de werkelijkheid kan zien.

Het zal u dus wel duidelijk zijn dat iemand die een inwijding in de wereld doormaakt, als de oude ingewijden zwijgzaam moet zijn en vooral niet alles mag zeggen wat hij weet en denkt. Niet iedereen beseft dit. Het gevolg is dat mensen die op weg zijn naar een inwijding zoveel waarheden zien en proberen kenbaar te maken, dat zij omringd worden door vijanden, die dan de mogelijkheid in zich bergen dat men reeds overgegaan is vóór men de waarheid voor eenieder kenbaar heeft uit kunnen spreken.

U glimlacht, vindt dit overdreven. Kent u soms in uw eigen omgeving niet iemand die zelden een blad voor de mond neemt? Zo iemand die, terwijl u meent de meest welluidende en waardevolle dingen te zeggen, opeens uitvalt en zegt: "Klets niet zo." Wordt u dan niet nijdig? Trekt u zich

dan niet van een dergelijke persoon terug? Heus, wie verder wil gaan in het beseffen van de werkelijkheid dient ook te begrijpen dat elk mens zijn eigen waarden kent en eigen waarderingen heeft voor hetgeen er bestaat. Aantasting daarvan ervaart zo iemand als een aanval op zijn eigen persoonlijkheid en betekenis. Hij zal moeten inzien dat juist degenen die meer weten, zich ook voortdurend ervoor dienen te hoeden de mond voorbij te praten. Wanneer je alleen maar de feiten in je wereld meer in hun juiste betekenis en verband gaat zien, zal het moeilijk zijn er het zwijgen aan toe te doen.

Juist daarom is het zo belangrijk dat iemand die verder doordringt in de werkelijkheid achter de menselijke schijn, gelijktijdig leert door te dringen in zijn eigen wezen. Want waarom zegt een mens zo graag dat een ander dom is? Omdat men zichzelf niet wil aanvaarden zoals men is, maar diep in zich het vermoeden koestert dat men net zo is. Juist daarom probeer je in elk voorkomend geval eenieder duidelijk te laten bemerken dat je thans in één opzicht niet dom bent. Wanneer je dus een innerlijke wijsheid vindt, moet je die niet alleen op de wereld richten, maar gelijktijdig trachten je eigen persoon en motieven meer waar te leren zien. Je kunt daaraan niet alles veranderen. Er zijn mensen die veronderstellen dat een inwijding betekent dat zijzelf geheel anders worden en dat de gehele wereld voor hen ook zal veranderen. Dit is niet juist. Je ziet eerder dat veel in het leven een soort toneelspel is. Je laat je niet meer verblinden door de coulissen en beseft wat er aan de hand is. Maar het spel gaat verder en je rol in dit spel zul je ook verder moeten vervullen. Je kunt niet opeens afgaan onder het motto: "Ik heb er genoeg van." Je kunt dit alleen al niet doen omdat je het anderen daardoor onmogelijk zou maken hun bestaansrechtvaardiging — die voor hen erg belangrijk is — in stand te houden.

Je dient eerder geleidelijk te proberen alles wat jij nu nog bent in het spel aan anderen over te dragen. Je neemt steeds minder beslissingen en brengt anderen ertoe een beslissing van anderen te vragen. In plaats van eenvoudig beslissend een uitspraak te doen, vraag je eerder aan anderen of iets mogelijk zo en zo zou kunnen zijn. Je maakt je langzaam maar onophoudelijk los uit de rol die je tot dan toe met en voor anderen hebt gespeeld. Dan komt er wel degelijk een ogenblik waarop je je terug kunt trekken. Mogelijk kun je deelnemen aan de regie of zien hoe het stuk verbeterd kan worden. Want het menselijke leven op aarde kan beter en gelukkiger zijn dan het nu verloopt. Maar niemand van u weet hoe, ook al geeft u mij gelijk. Iemand die door de werkelijkheid te kennen de schijnwaarden van de wereld beter leert kennen, beseft waar oplossingen te vinden zijn. Ook al zijn dergelijke oplossingen maar zelden zo eenvoudig en humaan als de meeste mensen voor zouden staan.

Je beseft dat mensen die niet willen leren, rustig de gevolgen van hun optreden zullen moeten gevoelen. Je beseft dat een mens, zelfs in zijn fouten, consequent dient te zijn. M.a.w.: wanneer je eenmaal een wet uitvaardigt, moet je je eraan houden ook. Een wet die niet toegepast wordt, is alleen maar een bron van erger en onzekerheden. Bovenal beseft je dan dat de bewustwording van de mens in de meeste gevallen mede of zelfs voornamelijk berust in de mogelijkheid voor hem tot slachtoffer te worden van zijn eigen dwaasheden.

Of dit inwijding is? Weet u hoe het in de oudheid was? Er waren heel wat verschillende inwijdingen. Allen kenden zij ofwel echte, dan wel gesimuleerde gevaren waaraan eenieder die inwijding zocht zich diende te onderwerpen. De grote inwijding die populair was aan de Middellandse Zee ging bijvoorbeeld uit van een dooltocht in het duister. Men ontmoette hier wel geen echte slangen op zijn weg, maar er werd wel in het duister geritseld met een zak vol bladeren, zodat de zoeker naar inwijding het gevoel had dat hij door slangen bedreigd werd. In dezelfde tijd kende men in Voor-Indië, nabij de grens tussen India en Pakistan, een dergelijke inwijding. Hier echter moest de zoeker naar inwijding langs een aantal cobra's lopen. En die beestjes hadden giftanden. Zoals je inderdaad over een bed van gloeiende kolen moest lopen en niet, zoals rond de Middellandse Zee, alleen maar een smal stenen trap oplopen omgeven door de vlammen van toortsen. De Indiase inwijding was meer werkelijk, bracht de mens meer werkelijke mogelijkheden tot ontwikkeling, maar bracht ook veel grotere risico's met zich.

De weg van een mens die bewustzijn zoekt, is nu eenmaal omgeven door gevaren. Een mens die een geestelijke inwijding doormaakt in uitgetreden toestand, riskeert zijn leven en zijn verstand. Maar hij kan wel veel bereiken. In een dergelijke uittreding kan men o.m. het volgende ervaren: men gaat door een soort hel, een duistere wereld vol koude en duisternis, omgeven door vele bedreigingen en mag van zijn weg niet wijken. De uitgetredene staat opeens midden in een slangenkuil en moet midden daardoorheen, zelfs al zal hij, om die weg te kunnen vervolgen, met de grootste en meest giftige slang moeten worstelen. Hij moet verder gaan over een veld van vlammen. Hij ervaart de pijn, maar moet verder gaan en mag niet blijven staan. Hij bereikt een onoverzienbare oceaan vol wilde golven en moet deze oversteken zonder ook maar even te mogen wachten tot hij weer op adem is. Het is een droom, zeker. Maar wie faalt, zal zijn stoffelijk leven kunnen verliezen.

Waarom zou men dan met al deze symbolen gaan strijden? Omdat een mens die zijn doel kent en zich onder alle omstandigheden weet te beheersen en zijn weg te vervolgen, ook bewust en beheerst genoeg is om de werkelijkheid te kunnen verdragen. De werkelijkheid is niet iets wat je vindt en kunt verwerken wanneer je niet ook meester bent van jezelf en een grote moed op kunt brengen. In een van de laatste magische inwijdingen die in het westen bekend waren, wordt gesproken over de "wachter aan de deur". Mogelijk klinkt dit u naar een portier die je een fooi moet geven. In feite is dit echter een vormloze en gesluierde gestalte die verschrikking uitstraalt. Deze gestalte ontmoet men in het niemandsland van de geest, dáár waar je binnen kunt treden in de lichtende wereld. In deze figuur wordt de mens geconfronteerd met zijn eigen angsten, zijn fouten die hij zal moeten overwinnen, zo goed als zijn eigen dwaasheid, indien hij de lichtende wereld wil binnentreden. Nooit zal hij de lichtende werelden kunnen betreden en de werkelijkheid leren kennen wanneer hij niet verder kan gaan nadat hij al zijn angsten, dwaasheden en fouten onder ogen heeft moeten zien. En dit vergt moed.

Dit beeld geeft goed de werking van een inwijding in de ware wereld weer. De grote wereld waarin alle dingen deel zijn van één en dezelfde werkelijkheid en alles even toegankelijk wordt voor het ik. Dit erkennen en aanvaarden, dit overwinnen, is de prijs die je moet betalen voor een binnengaan in een wereld waarin geest en stof geen verschillende werelden meer betekenen, maar alleen nog maar de twee zijden van dezelfde medaille vormen. Kort en goed: de grote wereld waarvan je als stofmens en als geest deel bent, kun je alleen bewust leren aanvaarden wanneer je in de stof en in de geest het geheel van je daden en gedachten kunt aanvaarden, al je tekortkomingen, vrezen en begeerten, zeggende: "Dit is geweest", om daarna verder te gaan.

Dit is het geheim van de grote inwijdingen van het verleden, het geheim van alle inwijdingen in de hedendaagse wereld en eigenlijk is het zelfs het geheim van de werkelijke inwijdingen in de oudheid, wanneer wij deze ontdoen van bijkomstigheden en de persoonlijke overdracht van kennis. Ingewijd worden en de werkelijkheid aanschouwen betekent niet dat je er eindelijk nu bent. Het betekent ook dat je de enorme last moet dragen van je eigen wezen en je eigen vergissingen, de last ook van alle gevolgen die je voor anderen veroorzaakt hebt. Om tot de hoogste inwijding te kunnen komen, moet je dit alles niet alleen aanvaarden, maar innerlijk ook verwerken tot harmonie met het al. En dat is vaak nog een heel groot werk.

Dit was mijn inleiding. Wanneer u commentaar hebt, bent u welkom.

Vraag: In de Faust staat de samenvatting in de laatste regels van het tweede deel: "Alles ist gleich, das ewig Weibliche zieht uns heran." Hoe verklaart u deze strofe dan?
Antwoord: "Das ewig Weibliche" is — gezien vanuit de door mannen gestelde geheime leringen — datgene wat je nodig hebt om een volledig mens te kunnen zijn. Om een ander citaat te geven: "Er is de man en er is de vrouw. Maar wie slechts dit is, is onvolledig. Wie beiden is, is volledig." De perfecte hermafrodit dus uit de oude overleveringen. Hierop wordt gezinspeeld. Indien ik één word met mijn eigen werkelijkheid en niet meer eenzijdig het leven beschouw, zal ik zien dat alles wat voorbijgaat niet veel meer is dan een uitbeelding van eigen mogelijkheden en eigen onvermogen.

Vraag: Is dit een oosters denken? Overdracht door straling?

Antwoord: Zeker niet speciaal oosters. Zover mij bekend is een dergelijke denkwijze op de een of andere wijze wel in alle inwijdingssleren uitgedrukt. Ik weet dat er groepen zijn die werken met stralingen waardoor zij inwijdingen overdragen. Sommigen doen daar zelfs heel goede zaken mee. U moet beseffen dat in deze laatste gevallen het volgende een rol kan spelen: wanneer je de kracht krijgt, is dit maar geleend kapitaal. Wanneer je zelf die kracht niet kunt vermeerderen, zul je eens alles weer af moeten geven. Indien een ander te veel vertrouwt op hetgeen hij van iemand anders (desnoods van mij) aan kracht of wijsheid gekregen heeft, zal hij deze zelf nooit bereiken, maar al wat van mij is blijft hem in wezen vreemd en kan niet blijvend betekenis voor hem hebben.

Daarom is de kracht die bij een inwijding wordt overgedragen alleen dan zinvol, wanneer iemand zelf reeds over krachten beschikt die hij hierdoor kan ontwikkelen. In de oude inwijdingen is het overdragen van kracht alleen zinvol wanneer een meester afscheid neemt van de stoffelijke wereld en zijn taak op die wereld nog voortgezet wil weten. In dit geval zal hij inderdaad het geheel van zijn krachten, zijn taakbesef plus een blijvende binding met de leerling door de straling kunnen bereiken. Maar wijden e.d. heeft wel kracht, maar het brengt je geen kracht die van jou is, die bij je behoort. Slechts degene die met de krachten die hij zo ontvangt een eigen kracht ontwikkelt, zal ooit werkelijk ingewijd worden. Want het is nooit de kracht van een ander die je tot een ware ingewijde kan maken.

Vraag: Hadden de druïden ook inwijdingsscholen?

Antwoord: Inderdaad. Er zijn in Engeland en Ierland meer inwijdingsgroepen geweest. De druïden zijn daarvan het meest bekend geworden, omdat zij een sterk sociale functie vervulden in hun dagen. Het druïdisme is echter een inwijdingsweg die je ook nu nog zou kunnen volgen, mits je daarbij niet vertrouwt op de lering die anderen je geven, maar deze slechts gebruikt als basis voor eigen denken en streven. Wat de ellende is met vele inwijdingssleren in deze tijd: men leert zijn lesje, maar werkt niet vanuit en aan zichzelf zonder meer. Hun lessen doen mij altijd denken aan een schriftelijke cursus dansen: je kent de passen, de dansen, maar wanneer je werkelijk de vloer op moet om te dansen, raken je benen in de knoop.

In de meeste gevallen geven de inwijdingsscholen van deze tijd voornamelijk theoretisch onderricht en verzuimen daarbij je steeds weer te verwijzen naar jezelf, je eigen denken en gevoelen als het meest belangrijk in het ontwikkelingsproces. Zelfs waar dit in zekere mate wel gebeurt, zoals in bepaalde rozenkruiserskringen, is het voor mij een groot bezwaar dat men zijn bereikingen aan anderen voor moet leggen en genoeg moet nemen met hun waardering daarvoor, terwijl men zijn verdere taak voor zelfontwikkeling eveneens van anderen ontvangt, zodat men niet komt tot een natuurlijk en bewust ontwikkelingsproces, maar slechts delen van de eigen werkelijkheid en persoonlijkheid leert kennen zonder dat deze voor het ik een werkelijk geheel vormen en blijven vormen. Wat noodzakelijk is indien men tot een wezenlijke inwijding wil komen.

Vraag: De inwijder kan dus alleen maar wegwijzer zijn, de inwijding moet van binnenuit komen bij degene die ingewijd wordt.

Antwoord: Dit is geheel juist, tenzij de inwijder ook de algehele verantwoordelijkheid wil aanvaarden voor de ontwikkeling, bewustwording en zelfs het leven van degene die hij inwijdt. In een persoonlijke relatie kan dit soms mogelijk zijn, maar op meer algemene basis is dit niet denkbaar.

Vraag: Je moet dus alles zelf beleven?

Antwoord: Een wijsgeer heeft eens gezegd: "Hoe kun je ooit anderen over zonde spreken, wanneer je niet zelf gezondigd hebt, je daden inderdaad innerlijk als zodanig hebt ondergaan met alle bitterheid en wanhoop daarvan." Eerst wanneer je begrepen hebt dat de zogenaamde zonde in feite een samenvloeien is van wanhoop en onvolkomenheid, zul je anderen kunnen helpen: dan veroordeel je niet en predik je geen deugden meer, maar beveelt hen de moed aan

het besef van het eigen falen te dragen en de oorzaak van dit falen in zichzelf te overwinnen. Zij die menen deugdzaam te zijn zullen natuurlijk gaarne anderen hun zonden verwijten, zonder ooit te beseffen wat het hoe en waarom daarvan is. Zij danken de Heer dat zij beter zijn dan dezen en bidden voor de arme zondaar. Maar dat is wel de meest farizees houding die je je denken kunt. Vooral omdat degenen die zelf anderen zo graag op hun fouten en zonden wijzen, meestal zelf in gelijke omstandigheden verkerende, niet slechts zouden zondigen, maar bovendien aan hun misvattingen ten gronde zouden gaan. Of om vriend Henri te citeren: "Degenen die het drukst bezig zijn de sexclubs en shops te bestrijden, zijn zij die daarin het sterkst een weerkaatsing van hun eigen begeerten herkennen."

Wij gaan nu pauzeren. Na die pauze kom ik zelf weer terug. Dat vindt u mogelijk een grote strop, maar de zaak is vandaag nu eenmaal zo geprogrammeerd. Indien u over het onderwerp nog vragen hebt, kunt u die dan naar voren brengen. Hebt u aansluitende vragen of onderwerpjes, dan zal ik ook daarop ingaan. Maar denkt u eraan dat het geen vraagavond is?

Vrienden, ik wens u een aangename pauze.

BEANTWOORDING VRAGEN

Zo, vrienden. Wij beginnen nu het tweede deel van onze bijeenkomst met eventuele vragen of commentaren op de inleiding.

Vraag: Kunnen er bij een inwijding ook spanningen en pijnen ontstaan, zoals bijvoorbeeld aangezichtspijnen, hoofdpijn en door bepaalde trillingen of krachten pijn ontstaan?

Antwoord: Ik zal voorzichtig moeten antwoorden. Anders denkt eenieder die hoofdpijn heeft dat het wel een inwijding kan zijn, terwijl 'the night before' als oorzaak eerder in aanmerking komt. Wanneer u een inwijding ondergaat, dan betekent dit een verandering in uw eigen trillingsgetal en levensritme. De eigen harmonie verschuift. Het is wel mogelijk dat uw zenuwstelsel daarop kort reageert met pijnen. Dergelijke pijnen zijn echter zeer tijdelijk van aard. De verandering van eigen trilling wordt bij een inwijding immers meteen doorgespeeld naar de levenskracht en een deel van het zenuwstelsel, wat weer betekent dat langs de ruggengraat alle krachtverhoudingen in korte tijd zich wijzigen en het lichaam snel aangepast is aan de nieuwe situatie. De pijnen treden dus wel op tijdens de inwijding, maar zullen daarna niet lang aan kunnen houden en u houdt er zeker geen blijvende pijntjes aan over.

Anders ligt het wanneer je een inwijding tracht te aanvaarden terwijl je daarvoor nog niet geheel klaar bent. Dan handel je ongeveer als iemand die redeneert: "Ik heb al zo vaak draden vastgehouden waarop 12 volt stond, waarom zou ik het nu niet eens met een spanning van 220 of 2200 volt doen." Het zal u duidelijk zijn dat je daarvan een schok kunt krijgen die je wel eerst even moet verwerken, terwijl lichaamspijnen in dergelijke gevallen eerder normaal zullen zijn. Wanneer je nu een kracht ontmoet of tracht te ontvangen die boven uw eigen vermogen tot verwerken van krachten uitgaat, dan kunt u daar inderdaad allerhande verschijnselen bij op zien treden. Het kan dan gaan tot zenuwverlammingen, lichte beroerte, pijnen, moeilijkheden gedurende langere tijd met het gezichtsvermogen e.d. Dit kan dus alles voorkomen. Maar het feit dat een falen bij een inwijding dergelijke gevolgen kan hebben, betekent nog niet dat eenieder die dergelijke verschijnselen ondergaat nu ook een gedeeltelijk geslaagde of mislukte inwijding achter de rug heeft. Wat ik nadrukkelijk hierbij vermeld.

Vraag: Inwijding is toch niet iets plotselings? Het is toch een langdurig proces?

Antwoord: In zekere zin wel. Om een vergelijking te gebruiken: wanneer een kuiken uit het ei komt, is er in de ogen van dit kuiken een langdurig proces aan voorafgegaan dat voerde tot dit

ogenblik. Niettemin is het doorbreken van de eischaal voor het kuiken een grote schok en staat het opeens in een vreemde wereld. Met inwijdingen is het ongeveer zo: je leert steeds meer, krijgt steeds meer mogelijkheden. Maar al die mogelijkheden en alle bereikte wijsheid blijft nog beperkt binnen je eigen wereldvoorstelling. Het ogenblik dat wij dan mogelijk verkeerdelijk als het werkelijke ogenblik van inwijding aanduiden, is het moment waarop opeens alle nieuwe mogelijkheden samen gaan werken, zodat wij een geheel nieuw wereldbeeld verwerven.

Wij zien dan alles, ook onszelf, opeens anders. En dat kan een schok zijn, vooral omdat er mensen zijn die het verkrijgen van een dergelijke visie op de wereld en eigen ik niet aangenaam vinden. In de psychiatrie zien wij vergelijkbare situaties wanneer bepaalde zieken opeens met voor hen onaanvaardbare situaties of ervaringen worden geconfronteerd: zij vertonen catatonie, verstijving, verstarring. Ongeveer gelijk reageert iemand die hetgeen hij beleeft en ervaart niet kan verwerken. Een groot deel van zijn geestelijke reacties, maar ook van zijn levenskracht, stopt. Pijnen kunnen hiervan het gevolg zijn.

Het is ook nog mogelijk dat wij in dergelijke gevallen bepaalde waarden uit het ik opeens zien verdwijnen. Dit doet denken aan spontane amnesie die vaak optreedt wanneer de beleving van een mens dermate in strijd is met alles wat voor hem aanvaardbaar is, dat hij dit eenvoudig vergeet en tevens alles vergeet wat daarmee samen kan hangen. Totale amnesie komt voor wanneer het geheel van het leven dermate onaanvaardbaar is dat de mens het geheel van zijn bestaan tot nu toe wil vergeten. Hij demonstreert dan in zijn houding vaak een terugkeer naar de embryonale geborgenheid en zal weer geheel als kind behandeld moeten worden, ofschoon hij wel zeer snel leert en zich aanpast.

Er zijn mensen die een inwijding doormaken en het daarbij beleefde eenvoudig niet kunnen verwerken, zodat zij terug willen naar hun vorige toestand. Deze mensen "verliezen" dan bijvoorbeeld hun gaven. Om de herinnering van het beleefde af te kunnen wijzen, zal men ook afstand doen van alle gaven en capaciteiten die de inwijding mogelijk maakten. In andere gevallen zou men het besef nog kunnen aanvaarden, maar betekent dit dat bestaande gaven en capaciteiten op een geheel andere wijze gebruikt zouden moeten worden. Dit durft men dan niet aan. Men klapt eveneens dicht en "heeft de gave niet meer", waarna men gemeenlijk ook de bereikte bewustwording relativeert of terugbrengt tot een vreemde droombeleving waarvan de betekenis het ik nog steeds ontgaat. Wat erop neerkomt dat dergelijke mensen nog wel degelijk hun gaven en kwaliteiten bezitten, maar het zichzelf emotioneel onmogelijk hebben gemaakt daarvan ook bewust en praktisch gebruik te maken. Men belet zichzelf de realisatie dat dergelijke gaven, krachten en mogelijkheden nog steeds aanwezig zijn. U kent dergelijke mensen mogelijk wel die spreken over vroeger, toen zij zoveel visioenen hadden, zo goed helderziend waren enz., maar daaraan toe plegen te voegen dat zij helaas, al weten zij niet hoe, die gaven zijn kwijtgeraakt.

Hopelijk is dit voldoende.

Vraag: Zou u iets willen vertellen over de Tibetaanse inwijdingsriten?

Antwoord: Er zijn er meer, maar u doelt kennelijk op de inwijding van de Tibetaanse monniken die de magische richting hebben gekozen. Het is niet bepaald de mooiste inwijding die ik mij kan denken. Maar goed. Er zijn in Tibet nooit meer dan drie kloosters geweest waarin men zich op een dergelijke inwijding kon voorbereiden. Zover mij bekend is er in geheel Tibet nog slechts één enkele zeer kleine gemeenschap over waar men deze magische inwijdingen kan ondergaan.

Wat hier gebeurt is het volgende: men leert je in eenzaamheid innerlijke beelden opbouwen en beseffen die stroken met delen van de werkelijkheid. Je wordt in een geheel gesloten cel gebracht waarin weinig of geen licht is en geen contact met anderen mogelijk is. Men ontvangt een minimum aan voeding. Het enige contact is de leider of leermeester die gemeenlijk eens per twee of drie dagen even langskomt. U dient zich in deze periode dan bezig te houden met uzelf,

uw eigen krachten. Een van de opdrachten die men krijgt is om, ongeacht de lichamelijke afgeslotenheid, alles wat in de wereld buiten de cel gebeurt te zien en daarvan aan de meester verslag uit te brengen. Slaagt men daarin, dan wordt het isolement opgeheven. De leerling krijgt een graad en krijgt een meester toegewezen.

Voor sommigen, maar niet voor allen, gaat de toekenning van de graad gepaard met het "openen van het 3e oog". Wat neerkomt op een lichte steek of klap op het voorhoofd, waarvan de werking meer suggestief dan werkelijk is. Men leert nu de wereld "nieuw te zien". Wat erop neerkomt dat je rondgaat in het klooster en de omgeving en leert de uitstralingen van mensen, dieren, dingen te zien en te interpreteren. Men neemt aan dat de leerling nu ook de natuurgeesten, demonen en geesten van overgeganen zal kunnen zien. Hij moet nu leren deze niet te vrezen. Dit resulteert uiteindelijk in een praktijk die ook in andere, meer filosofische of mystieke kloosters voorkomt: het uitgaan voor het offer van het ik.

In feite ga je dan des nachts met je trommeltje en knokenfluit buiten het klooster de wildernis in, waar je voortdurend de demonen moet uitnodigen: "Indien gij hongerig zijt, hier ben ik. Ik vrees u niet. Neem mij en eet." Zonder gevaar is deze proef niet. Sommige leerlingen worden de prooi van wilde dieren, anderen krijgen een hartverlamming wanneer zij werkelijk met een demonische kracht in aanraking komen die zij niet aankunnen. Heeft men ook deze proef doorstaan, dan is men rijp voor contacten met "het rijk van de Heer (der wereld)". Dit speelt in de magie een grote rol, ofschoon het geen deel uitmaakt van de boeddhistische overleveringen. Men wordt dan geconfronteerd met de macht van goden en demonen en leert beheerst mediumschap te verwerven. Men zal deel moeten nemen aan bepaalde duivel- en geestdansen van de monniken en daarna ook enkele malen als medium moeten fungeren tijdens dergelijke feesten. Waarop men tezamen met een oudere monnik als tolk op moet treden wanneer een demon of geest bij een ander medium doorkomt.

Doorloopt men dit alles met goed gevolg, dan leert men het "zenden van de kracht". In het begin is het alleen maar leren iets te leviteren. Sommigen trachten niet alleen een licht stokje, maar bijvoorbeeld ook zichzelf op te lichten op deze wijze. Weinigen slagen, en degenen die beweren dit te kunnen lichten niet zichzelf maar anderen op. Je ontwikkelt zo je telekinetische begaafdheid. Daarna maak je kennis met de zogenaamde sprekende doden. Dit is een magische bezwering waarbij men deel dient te nemen op het platform aan het "bewegen van de steen" en daarna aan het tijdelijk doen herrijzen van een dode. Voor dit laatste gebruikt men een lijk dat niet langer dan zeven dagen voor de plechtigheid gestorven is. Men laat een dergelijk lichaam zich verheffen, het loopt zelfs enige schreden en kan als voertuig dienen voor een bezitnemende geest.

Kun je dit zonder angst beleven en ben je daarnaast in staat aan het einde op het woord van je meester het lichaam "te ontcrachten" — dus af te sluiten voor alle krachten, ook die van geesten — dan heb je de grote magische inwijding praktisch achter de rug en begin je de geestelijke inwijding, waarbij je in de wildernis, maar nabij het klooster, in een grot gedurende een of twee jaren afgezonderd leeft. In deze tijd wordt verwacht dat je een alter ego, een soort dienende figuur scheidt. Eerst is deze entiteit een voorstelling, maar je moet deze tot een astraal wezen maken en later zelfs tot een verdicht astraal wezen. Dit zal je enige tijd dienen. Dan toont het steeds meer eigen wil en initiatieven. Daarop dien je het wezen weer uiteen te doen vallen tot het alleen nog maar een denkbeeld is wat in je leeft. Meesters gaan na of de magische opdracht volbracht wordt. Daarnaast mediteert men veel en tracht men tot innerlijk besef te komen.

Hiermee heeft men dan "het scheppen geleerd". Hij die weet hoe te scheppen in de werelden van waan en te vernietigen in de werelden van waan, hij die de krachten van het leven kan doen spreken en doen zwijgen op zijn bevel, is adept en waardig in te gaan tot de grootste geheimen. Deze laatsten mag ik u tot mijn spijt niet verklappen. Want zij zijn zo eenvoudig dat iemand die al het andere niet heeft doorgemaakt er toch iets mee zou kunnen doen. Maar dan is het alsof je een kind van zes jaar oud aan het stuur zet van een 10-tons truck. Vandaar.

Wat ik u uiteengezet heb bestaat werkelijk. Het is een magische inwijding, maar volgens mij een nogal negatieve weg van inwijding. Indien u een raad wilt aannemen van iemand die door het feit dat hij dood is veel over het leven heeft geleerd: probeer het niet te snel met magie. Want wanneer je te veel de nadruk legt op de magische aspecten en mogelijkheden van het bestaan, verlies je te zeer je persoonlijk wereldbesef. Een mens komt niet op de wereld om allerhande dingen even magisch tot stand te brengen, maar om te leven als mens. Wanneer je als mens leeft, dien je ook als mens de moeilijkheden van het stoffelijke bestaan te leren overwinnen. Indien je daarnaast magische begaafdheid bezit en je krachten zo nu en dan eens ten voordele van anderen gebruikt, is daartegen geen bezwaar. Maar indien je je gehele leven baseert op het werken met magie, vergeet je vaak dat je zelf op aarde moet ervaren, omdat juist deze ervaringen van grote betekenis voor je zijn wanneer je overgaat.

Trouwens, magiërs doen mij vaak denken aan inbrekers. Waarom? Dat zal ik u vertellen. Een goede inbreker is soms meerdere maanden hard bezig een kraak voor te bereiden. Dan werkt hij zich nog 24 uur werkelijk te barsten en neemt grote risico's om in één keer van een ander iets weg te nemen dat hij met dezelfde tijd normaal werken waarschijnlijk ook wel verdiend zou hebben. Met de magiërs gaat het vaak net zo: hij spendeert veel tijd, veel geestelijke kracht en levenskracht om een resultaat tot stand te brengen dat hij op een andere wijze wel minder spectaculair, maar ook eenvoudiger en met minder krachtverspilling tot stand zou kunnen brengen. Magie is mooi wanneer er geen andere weg bestaat. Maar op het ogenblik dat er een menselijke weg bestaat die je bewust en volgens je eigen besef van menselijkheid en juistheid kunt begaan, verdient die de voorkeur.

Vraag: Is het mogelijk door magisch ritueel en magische krachten een zwartmagiër de wapens uit de hand te slaan en hem dus met dezelfde wapens te bestrijden?

Antwoord: Moeilijk. Maar indien u een zwartmagiër met zijn eigen wapens gaat bestrijden, wat bent u dan? Ook een zwartmagiër, of u dit nu wilt of niet. Bovendien is het gevaarlijk. Er bestaat een andere weg. Indien een zwartmagiër u aanvalt, verdedig u dan met de witheid van het licht, met het schild van de goddelijke kracht. Zijn wapens zullen daarop breken dan wel ketsen en tot hem terugkeren. Menig zwartmagiër gebruikt wapens die ook eigen volitie hebben, eigen wil. Zij worden aan hun opdracht gebonden en zullen dus deze moeten vervullen voor zij weer vrij zijn. Indien zij worden afgeweerd door het witte licht, zal een dergelijke entiteit terugkeren tot de magiër en deze doden om zo zijn vrijheid terug te vinden. Dit schild kan men opbouwen door geloof, gebed en een zich voorstellen van het witte licht of een goddelijke kracht die beschermt. Dit is de enige juiste wijze om de zwarte magie te bestrijden. Soms zal men riten gebruiken om zo gemakkelijker het licht te beleven of een ander eerder vatbaar te maken voor dit licht. Dit is toegestaan.

Hiermee moet ik mijn bijdrage beëindigen. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.

d.d. 7 maart 1975